

Emlékezés Henzsel Ágotára

Nehéz és szomorú feladat egy nemrég elveszített kedves emberről szólni, ilyenkor nemcsak a személye jut eszünkbe, hanem az is, hogy milyen váratlan és leverő volt, amikor megtudtuk elvesztése hírét. És az is nehéz és nyomasztó, hogy egy ilyen megszólaláskor szeretnénk minden lényegeset, rá jellemzőt elmondani, amiből azok is megértik, akik nem ismerték, hogy miért szerettük, becsültük elhunyt barátunkat, kollégánkat.

Ágotára gondolva az a régi emlék ugrik be először, amikor összeismerkedtünk. Az egyik levéltáros vándorgyűlésen – talán Egerben – egy programra várva, a szünetben kerültünk egymás mellé. Egy közös ismerősünkkel beszélgetett éppen, s így valahogy én is bekapcsolódtam a beszélgetésbe. Nagyon nyitottan és barátságosan viszonyult hozzám. Mikor kiderült, hogy ki az új ismerősöm, utóbb meg is jegyeztem a kollégámnak, hogy Ágota nevét már ismertem, jóllehet a mi munkahelyünk elég messze esett egymástól, lévén akkor még Székesfehérváron dolgoztam, de a neve mégsem volt ismeretlen előttem. Már ugyan nem kezdő, de még fiatal levéltárosként nagyon jól esett az a barátságos hangnem, amivel ő, a tapasztaltabb kolléga fordult felém. Egyenrangú félként, az én mondanivalómra is kíváncsian viszonyult hozzám. Később is mindig rácsodálkoztam arra a szerénységre és nyugalomra, amivel végezte a feladatát vagy ahogy részt vett a csapatmunkában.

Néhány szakmai találkozón kívül a későbbi években csak egy-egy rövid beszélgetés erejéig találkoztunk. Hosszú idő telt el, amikor közvetlen munkakapcsolatba is kerültünk a 2015-ben megkezdett és tavaly lezárt reformációs projekt kapcsán. Projektvezetőként kulcsfontosságú volt számomra a megyei projektfelelősök munkája, hiszen saját megyei levéltárunkban, saját csapatunkban a feladatok összefogása az ő feladatuk volt. Amikor minden megyei levéltár megnevezte, hogy kit jelöl megyei projektfelelősnek, láttam a névsorban Ágota nevét.

Örültem, hogy rá esett a kollégák választása, mert emberileg, szakmai tapasztalatát tekintve és elkötelezettségét nézve is nagyon jó munkatársat, segítőtársat kaptam a személyében. Ennél a sokrétű feladatnál nagyon fontos volt, hogy a projektfelelős a munkahelyén is elfogadott, tisztelt, támogatott kolléga legyen, hiszen a közösen végrehajtandó feladatokat saját levéltárában neki kellett koordinálnia. Ami Ágota esetében még plusz pozitívum volt, hogy – nyilván evangélikus lévén – nagy elkötelezettséggel foglalkozott a reformációs projekt feladataival és saját régiója, megyéje, városa protestáns emlékeivel. Utóbbi tény is összekötött minket, hiszen nemcsak munkatársam, hanem evangélikus testvérem is volt. Gyülekezeti, egyházi kötődése olyan pluszt adott a tevékenységének, ami több volt szakmai igényességénél vagy köteleességtudásánál.

A projektben való tevékenykedése kitartást is igényelt, hiszen többéves munka volt, sokféle kötelezettséggel. Személyes feladatvállalása mellett munkatársainak bevonása a közös munkába tette nagyon eredményessé projektfelelősi működését. A kötelező feladatokon túl, amelyek a forrásfeltárássra és a közös kiállításban, képes albumban, forráskötet-sorozatban való részvételre vonatkoztak, a nyíregyházi csapat jóval többet teljesített. Az emlékév elején és végén itt lehettem velük, amikor a levéltár saját ünnepség keretében kezdte meg munkáját, majd ismertette eredményeit. Ágota előadása a feltárt forrásokról, vagy az általa szerkesztett forráskiadvány, amely a 21 kötetes MNL-sorozat része, azt a gondosságot és elkötelezettséget mutatta, amivel mindvégig támogatta a közös nagy vállalat. Beszélgettünk a központi záróünnepségről is és már előre örültünk, hogy ott a többiekkel együtt, közösen zárhatjuk le a nekünk oly kedves, de sok fáradsággal is járó feladatokat. Nem tudott már ott lenni, nem találkozhattunk. Többünk gondolatában – jóllehet nem mondtuk, mert nagyon fájó volt – jelen volt az az érzés is, hogy nem vagyunk mind együtt, nem ülünk ott a teremben mindannyian, mi, akik elkezdtük és együtt haladtunk. Ez a projekt – akik ebben részt vettek érezték, és mondták is, hogy – sokunk számára nemcsak egy munka volt, hanem az egymással való jó együttműködés megnyilvánulása, jó lelkiállattal és hangulattal végzett feladatok sora. Ehhez sokat hozott Ágota is.

A könyv, amelyet nekem dedikált köszönve a közös munkát, ott van a polcomon. Nagy szeretettel emlékezem rá.